

Ален Делон підтримує Україну

Французький актор театру та кіно Ален Делон активно підтримує Україну з початку повномасштабної війни. Він вкотре висловив свою солідарність із українським народом і прочитав напам'ять уривок із легендарного вірша «Заповіт» Тараса Шевченка. Відповідне відео з актором з'явилося у мережі.

Так, Ален Делон вперше з'явився на публіці з 2021 року. Культовий артист відвідав посольство України у Парижі. А ще записав велику програму про Україну, яка вийде наприкінці вересня на каналі TV5 Monde. «Те, що відбувається в Україні, мене глибоко засмутило і зворушило, тому я борюся за українців».

Кіноактор Ален Делон.

Митець і нація

Світлана Максименко

Знакова, небуденна подія в культурному житті України відбулася 16 липня в Ужгороді: прем'єра вистави «Крик нації» Л. Колосович, О. Білої та акторів Донецького академічного обласного драматичного театру з Маріуполя про життя і творчість Василя Стуса.

Через чотири місяці після цинічного знищення російською бомбою приміщення Маріупольського театру (16 березня 2022 року), що сьогодні для всього цивілізованого світу став символом абсурдності російської «війни без правил», актори-біженці Донецького обласного драматичного театру з Маріуполя, оселившись у гостинній будівлі Закарпатського драматичного театру, під керівництвом директора-художнього керівника маріупольців Людмили Колосович, заявили про свою громадянську і творчу позицію спектаклем про Василя Стуса (6 січня 1938 – 4 вересня 1985).

Поет, борець, мислитель, правозахисник, дисидент, український поет-шістдесятник, перекладач, публіцист, прозаїк, літературознавець, політ'язень СРСР, член Української Гельсінської групи, борець за незалежність України у XX столітті. Один із найактивніших представників українського дисидентського руху, лауреат Національної премії України ім. Тараса Шевченка (1991, посмертно), Герой України (2005, посмертно)... Трагічна доля Стуса, його свідомо, безкомпромісна боротьба та активна громадянська позиція українського інтелігента проти мороку радянщини у документах, листах, спогадах – стали основою документально-художнього спектаклю «Крик нації».

Формат вистави «сцена на сцені», обраний Л. Колосович, якнайточніше відповідає духові сповідальності та документальній правді зображуваних подій. Автори п'єси обирають найбільш драматичні моменти (якщо такі взагалі можна виділити у трагічному плінні прометеевого самоспалення Василя Стуса?!) з його біографії: початок трудової діяльності учителем української мови та літератури в «рускоязычному Донбасі» (у 1961–1963 роках викладав в середній школі № 23 м. Горлівки. Згодом працював підземним плитовим на шахті «Октябрьська» в Донецьку), опір радянщині та насильницькій русифікації радянської України, перші прояви нескореності режиму, політичні переслідування, ув'язнення, катування, свідомо смерть В. Стуса як символ опору режиму... Пророчими словами поета завершується дійство:

«Як добре те, що смерті не боюсь я / і не питаю, чи тяжкий мій хрест. / Що вам, богове, низько не клонюся / в передчутті недовідомих верств. / Що жив-любив і не набрався скверни, / не-навісті, прокльону, каяття. / Народі мій, до тебе я ще верну, / і в смерті обернуся до життя...»

Актори – учасники вистави (у ній задіяна вся трупа театру) у фіналі йдуть у глибину сцени, де на екрані бачимо документальні кадри руїн знищеного рашистами Маріупольського драматичного театру. Емоції від побаченого та прожитого Поетом і Акторами, сила відеодокументу переповнюють глядачів високим градусом співпережиття... Бо російсько-українська війна не має сьогодні тилу і фронту.